

NENÍ NOCÍ BEZ MĚSÍCE

PETR VYHLÍDKA

www.fest.cz

Petr Vyhlídka

NENÍ NOCÍ BEZ MĚSÍCE

www.fext.cz

2009

copyright © Petr Vyhlička

cover © [Stephanie Berg](#) | [Dreamstime.com](#)

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

Upozornění pro amatérské recenzenty:

Tato kniha je povídkovou sbírkou, tedy souborem na sobě nezávislých příběhů. Mohou jimi procházet stejné postavy, to však neznamená, že na sebe děj jednotlivých povídek navazuje.

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročež všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu. Vyváženo cenou.

OBSAH

[Štvanice](#)

[Jezdec v bouři](#)

[Bílá tvář](#)

[Všechny poklady světa](#)

[Má je noc](#)

[Hlava](#)

[Vítr z Avalonu](#)

[Zlaté květy kapradí](#)

[Bohové pralesa](#)

[Není nocí bez Měsíce](#)

Štvanice

Křoví u velkého dubu se pohnulo. Z dálky se ozýval štěkot psů, skučení týraného motoru a nezřetelné, nesrozumitelné hlasy. Na protějším svahu problikávala mezi stromy světla baterek.

Kuba zůstal stát v měsíčním javorovém stínu. Bylo to bezpečné místo pro pozorovatele i pro lovce, strom a stín i měsíc chránily víc, než si kdo dokázal představit.

Dub pro změnu dával sílu.

Ale dlouho, dost dlouho na to, aby Kuba začal vnímat okolní ticho i kilometry vzdálené zvuky, jež nepatřily ani této scénérii, ani tomuto příběhu, se nic nedělo, ten naproti stál nehnutě a možná už tam ani nebyl. Kuba to začínal vzdávat. Jenže tři sta prošlých dní v něm vypěstovalo trpělivost; s klidnou lhotejností sledoval tmu před sebou, prsty pravé ruky neslyšně bubnuje na topůrko sekery. Byla to mizerná zbraň, ale dávala jistotu.

Použít ji nechtěl. Stačilo mu kořist dopadnout, možná nadehnat, nevěděl, jestli se chce se věnčit trofejí.

Nejspíš proto dokázal tvora vystopovat.

Ostatní, dobře poučení americkými filmy, vyrazili v rojnici, houf pěší domobrany, vyzbrojený klacky, několika pistolemi, sekerami a kulobroky v ruce členů místního mysliveckého sdružení. Dva nadšenci na motocyklech, sportovní fanatik, zdolávající kamení na horském kole a velmi kapitalisticky fialovočerný pan podnikatel, prodávající vyřezávané svícny, v patrolu. Spousta hluku a světla. Psi.

Kuba šel sám. Nepotřeboval ohaře, aby poznal, že štvaná kořist vyšplhala po příkré stráni do Horního lesíku a chtěla uniknout po okraji pole. V mlázi poznal, že změnila plány a míří k Dubinám. Prostě to cítil, stejně jako by to cítil ohař.

Ale nevěřili by mu, jako mu nevěřili už tehdy.

* * *

Hospoda oddělovala vesnici od rekreační oblasti. Scházeli se tu všichni: domorodci, chataři i výletníci a dočasní obyvatelé stanů v kempu. Snad proto se tu tolik nepěstovalo tradiční dělení na štamgastské stoly, všechny skupiny splyvaly v jeden nepospolitý národ.

„Já to viděl.“

„Zatracená kuna. Byly to nejlepší slepice, stará řve jak o pohřbu.“

Existuje něco jako sociální hluchota, pomyslel si Ondřej Kuba. Jsou slova a jsou lidé, které neslyšíte, i kdyby se ozývali metr od vás.

„Já to viděl. A nebyla to...“

„Ale prosím tě,“ Haršálek vztekle uhodil do stolu, Kuba se lekl.

„Cos moh‘ vidět?“

„Nebyla to kuna.“

Se starousedlíky bývá potíž. Tvoří uzavřenou skupinu, hledící více či méně podezíravě na luftáky, skupinu, propojenou blíže neurčenou sítí příbuzenských vztahů. Jsou srostlí s krajem natolik, že nevidí dál, než do mláďí prarodičů. Pahorky na Hrádku jsou ideální přírodní hernou pro děti, o jejich tisícileté historii se nikdo místní nezajímá.

„Nebyla to kuna,“ zopakoval tvrdošíjně.

„Tak kočka nebo tchoř, zatraceně. To je jedno. Ty slepice...“

Haršálkovi to skutečně jedno je, člověk by brečel, když vypiplá zdatné nosnice z malých kuřátek, ale tohle je život.

„Bylo to velké.“

Postižený si otřel pěnu z úst, na Kubovi mu tolik nezáleželo, byl to jen přivadrovalec odkudsi, který levně koupil malý domek po Haydnovi, ale vlastní pravda je svatá.

„Hele, mladej, kdo ví, cos viděl. Já měl v kurníku kunu.“

Kuba pokrčil rameny. Nechtěl se hádat, vlastně ani sám nevěděl, co se to ve stínech Haršálkovy zahrady pohybovalo.

Kuna to ale rozhodně nebyla.

* * *

Křoví zašumělo.

Vytrhlo Kubu ze vzpomínek. Zvuk na chvíli utichl, potom se ozval znovu, jakoby se do lístků opíral vítr. Ale Kuba věděl, že to se Tichošlápek naproti pokouší nepozorovaně zmizet.

Každopádně tam byl. A možná, že o pronásledovateli ani nevěděl, mohl jen cítit přítomnost lidské vůně, jenže za bílého dne tudy prošly četné výpravy houbařů a borůvkářů, Dubiny byly vyhlášeným lesem.

Opatrně, aby se neprozradil, vystoupil Kuba ze stínu. Mezi ním a dubem leželo území nikoho, poseté malými stromky javorového náletu, slabými kmínky doubků a štětečky boroviček. Snad by se tudy dalo nenápadně projít, ale přímá cesta nebyla nejlepším řešením. Musel odhadnout kterým směrem se Tichošlápek vydá, nadejít mu a využít momentu překvapení. Šelest se už neozval, zdálo se, že ten na druhé straně jen obešel dub.

Možná se pokouší vylézt nahoru.

Kuba přesto vykročil. Pomalu přenášel váhu z nohy na nohu, plížil se doprava k husté tmě pod stromy, bylo to možná neschůdnější, ale nemohl dopustit, aby ho protivník spatřil v měsíčním svitu.

Prošlapával cestu zetlelým listím a nánosem jehličí, Dubiny byly navzdory svému jménu lesem demokraticky smíšeným. Nikdy tomuto dělení nepřikládal obzvláštní význam, les byl prostě les, takový, nebo jiný. Strom jako strom.

Teprve před krátkým časem, kdy se naučil vnímat vůni kmenů, pochopil, že skutečnost je mnohem složitější.

* * *

Léto se rozplynulo do slunného září a kemp osiřel. I některé chaty už dostaly dřevěné okenice a zimní kabát. Život ve vesnici plynul dál v nevzrušivém toku běžných událostí, ale prázdniny přece jen zanechaly elektrizující stopu v podobě drzé šelmy, bezostyšně likvidující nechráněné chovy drůbeže.

„Dyt' i ti myslivci sou k ničemu,“ prohlásil v poloprázdné hospodě Haršálkův tchán.

„Tak si vemte flintu a běžte na to sám, pane Vadlejch,“ řekl dobromyslně jediný přítomný příslušník cechu Hubertova, „Aspoň já žádnou kunu nikde neviděl.“

„Liška to bude, ty chytřej,“ nedal se zahanbit děda. „A těch sou plný lesy.“

„Nebo taky ne,“ ohradil se myslivec.

„Na Hrádku dycky byly. I kuny.“

„Jenže Hrádek vykáceli, dědku,“ připojil se hostinský. „Ti blbci.“

Ti blbci byli novopečení majitelé, a Kuba, sedící jako vždy u okna a pozorující lehce zvlněnou hladinu rybníka, si povzdechl. Stačilo málo, papír o zasažení kůrovcem, pár známých – a staleté kmeny mohly vyrazit na cestu do cizích končin. Nikdo se nezmohl na víc, než na pár nadávek u piva.

„Stejně je to divné,“ řekl, tak trochu pro sebe, ale přece jen nahlas, aby ho zaslechli.

„Ty slepice se začaly ztrácet od té doby, co Hrádek vykáceli.“

„Určitě,“ poznamenal Vadlejch. „Ty se ztrácely odjakživa. Ale králíci, to je něco jinýho,“ prohlásil, čímž vešlo ve známost, že ve hře je toho víc. Vadlejchovi králíci zmizeli během dvou nocí, a děda podezíral nejprve svou vlastní přízeň, chodící si do jeho domu, jak prohlásil, jako do magacínu. Ale k nedělnímu obědu nikde žádné ušáky nepekli.

Tedy liška.

„Která otevře zástrčku, vybere kotce a zase za sebou zavře?“ mávl Haršálek rukou.

„Lišky sou chytrý.“

„Leda Bystrouška v televizi.“

Vadlejch se urazil.

„Já bych tipnul na cikány,“ přidal se někdo od výčepu, jenže i jeho podezření bylo vyvráceno společně Haršálkem a Bouchalem. Jejich slepice nezmižely vždy všechny, některé zůstaly.

Zadávené.

Zvíře. Kuna nebo kočka, možná krysy, jenže Kuba si stejně nedokázal představit tak univerzálního dravce, který by pustošil místní chovy bez výjimky, ať šlo o kuřata, nebo velkého krocana. Ať musel do kurníku po žebříčku, nebo zarýglovanými vrátky.

Snad – příliš fantastické, pane Kuba – komando lesní zvěře, mstící se za bezdůvodnou likvidaci lesa na Hrádku.

Byl ještě natolik naivní, že svůj nápad přednesl – částečně jako dobrý vtip. Ale nepochopili ho.

Vysmáli se mu, tak nějak začínal Kuba platit za místního blázna, človíčka, který přitáhl bůhví odkud a teď vidí všude velké stíny a organizovanou zvířenu.

Od toho dne začal chodit do lesa.

* * *

Nespouštěl oči z dubu, nechtěl, aby mu noční poutník zmizel druhou stranou. Několikrát zaznamenal nepřírozený šelest, ale žádný pohyb; z mlází se nedalo nenápadně zmizet. Tichošlápek tam dosud byl, snad si myslel, že ho dub ochrání.

Možná mohl – ale ne teď a ne na tomto místě, lidé, kteří ho lovili, lesní kouzlo ignorovali. Bylo jich mnoho a mnoho očí hodně spatří.

Svět se mění.

Kuba hrál roli přirozeného nepřítele, pohybujícího se ve stejných podmínkách. I on využíval lesní neviditelnosti – možná právě tím byl nebezpečnější.

Každopádně mu to umožnilo projít okrajem lesa. Mezi ním a dubem leželo jen úzké pásmo starších smrků, naprosto neutrální stromy, nezasažené skutečným věkem. Žily své vlastní životy, bezstarostný dav, lhostejný k čemukoliv ostatnímu, než k vlastnímu biosystému.

Netušil, čím to je, nazval to rodovou zátěží, ale všechna terminologie pokulhávala daleko za vjemy. Jehličnany – až na některé modříny a borovice, opravdu staré smrky, a stromy, rostoucí na osamělých místech či okrajích lesa, nevyzařovaly žádné pocity. Patřily zemi a ne samy sobě, neměly osobnost. A nedala se podmanit, tahle mlčící většina.

Postupoval od kmene ke kmeni, po každém kroku se zastavil a naslouchal. Zdálo se mu, jakoby koruny vysoko nad jeho hlavou ohýbal vítr. U dubu zašustila křoviska.

Jen jednou a krátce, nepatrně, se kořist pohnula. Kuba strnul v půli kroku, snažil se sluchem odhadnout, jestli Tichošlápek neprchá na opačnou stranu. Ale neozvalo se už nic, i vítr utichl.

Dokončil krok a ukryl se za kmen, chtěl si chvíli, než vyrazí na další namáhavě tichou cestu, odpočinout.

A pak se to stalo.

* * *

Bubáka první zahlédla malá Hanička. To už podzim pomalu přecházel v zimu, napadl a roztál listopadový sníh. A Kuba měl v nohách stovky kilometrů, nachozených po lese. Také definitivu místního blázna, i když už většinou zůstával potichu. Jenže divné věci se děly dál, pronikaly na povrch. Nikdo už nenadával, všichni mlčeli, jen občas podezíravě hleděli jeden na druhého.

Kuba se držel stranou. Přestal chodit do hospody, většinu času mu stejně zabraly vycházky do okolí. Nespátřil při nich nic, co by mu pomohlo poodhalit roušku tajemství, zato si začínal rozumět s přírodou. Pozoroval podzimní útlum života, viděl, jak se objevily křivky, přilétající ze severu, aby v mírné středoevropské zimě vyvedly mladé. Sledoval tlusté veverka, završující shromažďování zásob. Na podivný stín, který se na počátku toho všeho objevil, téměř zapomněl, obyčejná realita byla mnohem zajímavější.

Ale viděli jiní.

Temná postava nepřestala existovat jen proto, že se o ni nikdo nezajímal. Vystrašené děvče přivedli domů kamarádi, tvrdilo, že zahlédlo ošklivce, vyšel z lesa, zašklebil se na něj a něco zavolal. Bálo se pak vrátit – mezi ním a domovem ležel neškodně řídký březový háj.

Snad by se jindy stal bubák výhodným pedagogickým strašidlem, ale všeobecné napětí dostupovalo vrcholu. Podivná mizení a podivná postava, nekonkrétní informace, jakoby vyšlé z říše bajek, to všechno napínalo strunu sociální únosnosti na krajní mez. Bylo toho mnoho, ale zatím ne příliš.

Jenže když se Kuba vracel ze své ranní procházky – byla sobota a to vždy vyrážel ještě před úsvitem do Dubin, spatřil v mlžném oparu, jímž se jen stěží probíjelo slunce, hlouček vesničanů. Postávali – rozpačitě, to je ten správný výraz – u kapličky v rohu návsi. Mlčeli. Kuba kolem prošel s tichým pozdravem, nečekal, že mu odpoví, ale udržoval si návyk etikety; dřív nebo později se všechno stejně vrátí do starých kolejí a na cizí nevíšmavost se nezapomíná, zatímco vlastní je promlčena.

„Asi jo,“ řekl Haršálek, zamračeně hledící někam do šedého nebe. „Nevíš o tom něco, mladej?“

To patřilo Kubovi. Zarazil v půlce kroku, otočil se k nim a pohlédl na Haršálka.

„Potřebujete něco?“

„Jen jestli ses dneska v noci nepotloukal venku,“ zeptal se Haniččin otec Bříza.

„Ne. Proč?“

„Jestli jsi náhodou něco neviděl.“

„Nic,“ řekl Kuba a Haršálek odstoupil.

Bílá, nedávno vymalovaná stěna kapličky byla počmárána tmavými pruhy zaschlé krve.

Tenká nit napjatých vztahů praskla.

* * *

Dva světelné kužely prořizly tmou a na okamžik ozářily scénu. Rozptýlené světlo neukázalo detaily, vůz byl ještě daleko, jen se přehoupl přes vrchol nízkého svahu, ale stačilo to k rozpoutání šíleného běhu událostí. Čas zhoustl. Jemné předivo stromové magie se rozpadlo; Kuba spatřil temnou postavu, vrhající se zpět k dubu, sám bezmyšlenkovitě vyběhl, aby se vzápětí pokusil vrátit do úkrytu.

Pozdě. Viděli se.

Tichošlápek Ošklivec vyvrískl, v tom zajímavém hlasu bylo hodně strachu a málo odvahy k útoku, Kuba se tedy znovu rozeběhl, chtěl využít náskoku.

Několik desítek metrů.

Byl to nekonečně dlouhý běh. Najednou všechno překáželo, plátěná bunda, zbytečně těžká sekera; toužil se všeho zbavit, aby mohl být dostatečně rychlý, jenže jednoduchá zbraň pro něj představovala jedinou výhodu, kořist dokázala být rychlejší a v sevření strachu silnější. A měla na své straně víc než převahu davu.

Od dubové oblasti dělilo Kubu jen pár kroků, když ho náhle něco tvrdě udeřilo do hrudi a porazilo na zem. Zaslechl tiché mávnutí křídel a když se zvedl, spatřil nad sebou temný stín velkého nočního ptáka.

Vykročil, a výr se střemhlavým letem snesl k zemi. Roztáhl pařáty, podezřele velká myš tam dole zamávala železem. Pták líně mávl křídlem a dokonalým manévrem se zbrani vyhnul. Krátkou a bleskurychlou otáčkou zaútočil na týl.

Kuba se otočil právě včas.

Náraz těžkého trupu mu vyrazil sekera z ruky. Padl k zemi, ucítil jen, jak mu dráp přešel po krku a přes tvář. Pták vylétl kolmo vzhůru, přestal se chovat jako správná sova a použil jestřábího manévru. Padal dolů, přenecháváje veškerou iniciativu gravitaci. Zvedajícího se člověka přibíl zpět do jehličí. Klovl. Podruhé.

Potřetí chtěl sevřít zobák a vytrhnout kus masa. Ale velká myš se pohnula.

Kuba si chránil hlavu sepjatýma rukama, člověčí instinkt, ženoucí horní končetiny zajistit mozek, ho donutil k pasivní ochraně. Snad by se mohl odkutálet stranou, ale tím by odhalil obličej. Oči.

Výr útočí, Tichošlápek zatím prchá. On umí využít lesa, protože... A v okamžiku klidu Kubovi došlo, že to dokáže také.

Přestal myslet na bolest a ovládl vztek i strach. Soustředil se na ptáka.

Odlet!

Byla to magie? Snad. Možná jen probuzená pradávná zkušenost. Kubovo nitro se vyplnilo ledovým chladem, který znecitlivěl všechny vjemy.

Jsmo jedné krve, vytanula mu na mysli Kiplingova průpověďka. Bylo jedno jakými slovy myslí, důležitý byl pocit.

...ty i já.

Výr mávl křídly. Ptačí mozeček se zaplnil pochybami.

Tohle přece není myš.

Odrazil se, vmáčkkl Kubův obličej do jehličí a s tichým šelestem stoupal vzhůru. Unikl z obou vlivů, náhle nevěděl kam letí a proč letí, a tak se klouzavě vydal k okraji lesa, aby se porozhlédl po nějaké kaloricky vydatné svačině.

Kuba si oddechl.

Lesní magie fungovala.

* * *

Byl v podezření, odlišní jsou vždycky podezřelí. Mezi ním a lidmi z vesnice se vytvořila neviditelná pružná blána, bránící průchodu jiných pocitů, než těch, které potřebovala ke stavbě zdi osamění. Stal se sociálně neviditelným, čekaly ho horší časy, ale nesnažil se nahlížet do budoucnosti. Dál putoval ve své ulitě, z návštěv lesa se stal lesní pobyt.

Tehdy poprvé ucítil vliv magie stromů, nepatrné jiskření, bystřící smysly. Schopnost vnímat les v něm pomalu narůstala, aniž si to uvědomil, cítil kořeny, ukryté v hlíně pod nohama, naprosto bezpečně věděl, že právě vstoupil na území borovic a před chvílí opustil javorovou oblast. Byly to pocity, jež přiřazoval stromům – dubová síla, smrkové ticho, borová radost. Občas narazil na neznámé nedefinovatelné vnitřní barvy (vnitřní barva javoru byla uklidňující zelená, duby zářily majestátně temně, modřiny smarag-

dově). To se setkával s hlubší a mnohem starší aurou půdy. Neživou, bezbarvou a nedefinovatelnou vůní skal a hlíny.

Zatím ničemu nerozuměl, jen odhadoval, ztěžoval si cestu vymyšlením slov. Ale tahle terminologická hra mu umožnila definovat kategorie. Zatařasil si tím na čas cestu k jejich obsahu, ale taxonomie tu byla, funkční, násobící poznatky a umožňující se lépe orientovat.

Odvedlo ho to od původního cíle lesních výprav. Spojoval si vykácení Hrádku s objevením nočního škůdce, proto se dříve potuloval kolem smutné paseky, na níž nezbyly ani pařezy. Procházel se po zbytcích prastarého slovanského hradiště. Ale když se za ním uzavřel svět lidí a otevřela krajina lesních hlasů, Hrádek se před Kubou uzamkl. Panovalo tam ponuré ticho, jen občas rezonovala země, převrácená naruby. Báł se tam.

Nevěděl, že pravá hrůza teprve přijde.

* * *

U silného kmene už nikdo – nebo nic – nestálo. Kuba se rozhlížel na všechny strany, odhadoval, kterým směrem Tichošlápek zmizel. Nebylo těžké na to přijít. Určitě neběžel proti světlům automobilu. Doleva se dát nemohl – tam byla vesnice a největší nebezpečí. Zbýval severozápad, a Kuba se v tu stranu začal prodírat mlázím, doufal jen, že Ošklivec nepodlehne panice natolik, aby vběhl do cesty pronásledovatelům.

A ti se blížili – aspoň někteří. Nabuzený dav, vedený Haršálkem, porybným Kalinou a hyperaktivním chatařem Bartákem. Kuba chtěl a musel být rychlejší než oni. Jedině on měl právo chytit to podivné stvoření.

Za velkým stromem se rozkládala oblast čistého dubového lesa, jen tu a tam poskvrněného javorovými nálety. Kubovy zbystřené smysly bušily naplno, cítil nepříjemný, až bolestivý hukot hluboko v mozku. Ale z tmavého pozadí pak začala vystupovat slabá nitka Tichošlápkovy cesty. Na mnoha místech ji přehlušovala aura, vyzářená útekem lesní zvěře, každým krokem však byla Kubova mysl citlivější.

Duby mu předávaly část svých znalostí. A Ošklivec nebyl daleko, zdržoval se zmatečným pobíháním mezi stromy, nevěděl kudy kam. Zdálo se mu, že se pronásledovatelé blíží ze všech stran.

Potom už to byla pravda. Motor patroly zavěštl v posledním tažení, auto se opřelo spodkem o oblouky nadzemních kořenů. Řidič vystoupil a

nechal jedinou volnou cestu střežit jednomu ze spolujezdců. Tichošlápek se otočil na poslední chvíli, vrátil se mezi duby a obloukem minul Kubu.

Náhodou. Ten si tmavého stínu všiml pozdě. Otočil se a chystal rozběhnout, jenže pak uslyšel vzdálené hlasy.

Zůstal nehybně stát, jeho mysli se dotýkala plachá myšlenka a Kuba ji nechtěl vyplašit, opatrně ji přivolával a nevšímal si okolí.

Barták, svírající v napřažené ruce revolver, prošel pár metrů od něj. Jeden z myslivců a Růžek se pohybovali opodál.

Kubu to na okamžik vrátilo realitě, aby pak pochopil všechno.

Neviděli ho. Jejich oči hledaly něco jiného, prohlížely si strom, u něhož Kuba stál, ale neviděly. Mohl se pohnout, kdyby snad zavolał... Nešli správným směrem, přijdou na to jistě sami, ale bude to chvíli trvat.

Neudělal nic. Ne proto, že by si vychutnával objev neviditelnosti.

Byl to *jeho* lov.

Oni si svůj už dávno odbyli.

* * *

Začal tát sníh a prskat ledy, když iniciativa neznámého zloděje zesílila. Přes zimu se uklidnil, snad měl dostatek zásob z podzimních výprav, možná se bál, že v bílém příkrovu zanechá stopy. Jen tu a tam, aby se připomněl, našli vesničané prázdný kurník, několik do podzimu navštěvovaných chat přišlo o zásoby.

V lednu někdo vykradl hospodu, přičetlo se to neznámému, ačkoliv policie objevila stopy pneumatik a později i pachatele, na jejichž vrub připsala všechny hlášené krádeže z rekreační oblasti.

Ani bubáka už nikdo neviděl, zato Kuba si všiml, že ho na každém kroku sledují podezřivé oči.

Nevalilo mu to. Žil v nádherném poznání lesní magie. Celé hodiny trávil v přírodě, snažil se naslouchat skrytým hlasům, věděl, že stojí teprve na počátku dlouhé cesty k jejich pochopení. Za půl roku znal o lese víc, než jiní poznají za mnoho let.

Přešel únor a zazněla probouzející se hlína, když obnovil cesty na Hrádek. Zima zmrazila tamější smutek, když tudy procházel necítil nic, chtěl tedy vyzkoušet, zda se v předjaří znovu ozvou ony děsivé tóny. Vyzrazil v první vhodný den, kdy se vyčistila obloha a vysvitlo slunce. Zůstal na pasci do večera, snažil se ze všech sil, ale země mlčela.

Vrátil se za soumraku. Sedl si k tlustému sešitu, aby drobným písmem doplnil lesní záznamy, po dnešku nebylo co psát, ale rád si hrál se slovy, jednou z mála zábav, kterou mohl provozovat pod střechem.

Když zavřel sešit a vyhlédl z okna, aby se zašklebil na vesnici, spatřil světla ve všech oknech.

Něco se stalo.

Chvíli se rozmýšlel, ale zvědavost byla silnější; i když s ním nikdo nebude mluvit, nasloucháním se všechno dozví. Zítra už budou lidé mluvit jen v zájmech.

Vyšel tedy ven, nalahko, v košili a rozšněrovaných botách. Lidé přicházeli ze všech stran, někdo vykřikoval, jiný se ho snažil tichými slovy uklidnit. Uprostřed hloučku uviděl vzrušeně gestikulujícího sedláka Bínu, Haršálka a hospodského. Na dálku bylo rozumět jen nadávkám. Kuba šel blíž.

„Něco se stalo?“ zeptal se tiše paní Říhové, profesionální vesnické naslouchačky.

„Aby ne,“ řekla a pak se po hlase ohlédla.

„Ee...“

Nechápavě zavrtěl hlavou. Mezi nimi se protáhl Haršálkův osmiletý syn, zvědavost a špatná slyšitelnost ho vyhnala z dětského úkrytu za kapličkou. Kuba se na něj usmál.

„Určitě von,“ uslyšel sedláka. „Za to dám krk, zatraceně.“

„Nejni to jistý,“ oponoval hostinský: „Ale... a hele, marš domů!“ všiml si kluka. Haršálek vykročil, aby hostinského pobídka doprovodil otcovským pohlavkem.

Jeho oči se střetly s Kubovými.

„Pořád leze po lese,“ prohlásil někdo, otočený zády, „je to cvok. A tohle je mu podobný.“

Takže se něco skutečně stalo.

A má to na triku, vlastně ho už podezírají dlouho, nezapadl sem. Haršálek teď zrudne a bude se snažit to zamluvit.

„Ty...“ Haršálkova tvář skutečně zbrunátněla.

Přece nežijeme ve středověku, proboha. Jenže... presumpce neviný jim asi taky moc neříká.

„Ty smrade!“

Chytil Kubu pod krkem. Prudce jím smýkl přímo do Bínových rukou.

„Dovolte!“

„Drž hubu!“

Bylo to absurdní.

„Slepice nestačí? Krávy...“

Kuba se vyškubl a pohlédl sedlákovi do očí.

„Nevím, co se stalo, tak mě laskavě nechte být. A kontrolujte se, prosím!“ hlas mu přeskakoval, ze vzteku i ze strachu. Sedlák ho chytil za ruku a trhl, Kuba měl co dělat, aby udržel rovnováhu. Všichni tu stáli proti němu, mohl být tisíckrát bez viny, ale nikoho to nezajímalo. Chystal se k obraně, nemohou ho přece lynčovat, tohle není stará Amerika.

„Kdo ví, odkud přitáh’ a proč vlastně,“ řekl Haršálek hrubým hlasem.

„Courat se po lese. V životě z něj nepřines ani prašivku.“

Kuba se rozesmál. Nahlas, bláznivě, ona ta situace bláznivá byla.

Bína se rozpřáhl k úderu, Kuba uhnul, ne, tady nemělo cenu zůstat. Byli hluší. Rozhlédl se.

„Jemu se nikdy nic neztratilo.“

Nikdo mu nepomůže.

Rozeběhl se, z ničeho nic, bez přípravy, moment překvapení mu vynesl náskok několika metrů, zároveň to však bylo přiznání, proč by utíkal, kdyby nic neprovedl?

Lidé s čistým svědomím se nebojí.

Jediná volná cesta vedla do otevřených vrat Bínova statku. Už do nich vbíhal, když se vesničané pohnuli k pronásledování. Kuba mohl pokračovat na zahradu, přelézt plot a utéct k rybníku, mohl vběhnout do stavení a vyskočit oknem, ale raději zahrnul doleva, k bočním vratům, vedoucím do úzké uličky mezi dvěma zemědělskými usedlostmi. Tam ho čekat nebudou – snad.

Vyskočil, chytil se horního břevna a po trámech konstrukce vyšplhal nahoru. Přehoupl se na druhou stranu do tmy. Nalevo svítila náves, tmavší stíny stavení a větve velkého kaštanu, na druhé straně se šklebila černá propast úzké cestičky, zařezávající se do stráně a vinoucí se obloukem dolů k vodě. Jediná reálná možnost útěku.

Ale Kuba nebyl realista. Strnul, něco ho zadrželo, snad nesmyslnost toho všeho, možná probuzená vychytralost, na návsi už nebude nikdo z těch nebezpečných, a než se vrátí, může proběhnout nahoru k Dubinám. Nebo na Hrádek, hlavně někam pryč.

Rozeběhl se nalevo.

Byli tam.

Haršálek, Bínův švagr Kroupa, tlustý a proto neběhající hostinský. Kuba se na okamžik zastavil, strnul, ale to už ho spatřili, Haršálkovi stačilo pár

kroků a natáhnout svou dlouhou ruku. Kuba se mu vysmekl, ustoupil, ruce sevřené v pěst, teď už nezbyvalo nic jiného, než se prát, bránit se do neurčitěho výsledku, třeba někdo dostane rozum, možná padne v bezvědomí a probere se ráno, až vášně vychladnou.

Nemůžou ho zabít, to přece ne.

„Ty jeden hajzle!“

Zadýchaný Bína se vrátil se z vlastního dvora rozčilený ještě víc. Odstrčil Kroupu „Tohle zaplatíš. Všechno. Zabiju tě.“

Kuba ještě couvl. Někde za zády měl kapličku a bezpečnostní pojistku v podobě několika vesničanů.

„Zkus to,“ řekl, ani nevěděl proč, ale situace dospěla za hranice absurdity, teď se hrálo o primitivní vášně.

Bína se rozpráhl a uhodil.

Kuba uhnul, pěst se mu otřela o tvář. Potom udeřil on, dobře mířeným hákem, sedlák se zapotácel a Kubu sevřely čísi paže. Kopl dozadu, zasáhl přesně to, co chtěl – holenní kost – a sevření povolilo. Bína vyrazil podruhé.

Kuba upadl, částečně vinou úderu, trochu i schválně, překulil se přes rameno a prosmykl se kolem Kroupy. Podrazil Bínovi nohy, kopl ho a zvedl se, ustoupil až ke kapličce. Ti nejžhavější se seskupili kolem něj, bylo jich asi šest, ale mohli být klidně jen dva, nebo Bína sám, Kuba se neuměl prát. Nebo o tom nevěděl: začátek boje pro něho kupodivu vycházel filmově dobře.

Přiblížili se, snad si budou překážet, možná, že je ještě někdo zastaví.

„Zabiju tě!“ opakoval se Bína, ta trocha inteligence, jíž vládl ve světlejších chvílkách si vzala dovolenou.

„Ty...“

„Bubáááák!“

Byl to nečekaně silný výskot. Vycházel z dětských hrdel, všichni se po něm otáčeli, i zaujatí rváči. Výkřik strachu se nedá opomenout, zvláště když křičí vaše děti.

Ukazovaly nahoru, k nebi posetému hvězdami, ale ne, malé prsty mířily níž, do holých větví kaštanu.

Náves ztichla.

Tam nahoře viselo ve větvích něco černého. Rychle se to pohnulo, když náves ztichla, sjelo veverčím způsobem po kmeni dolů a slabě zakřičelo. Jako černý blesk proběhl neznámý kolem strachem ztuhlých dětí, propletl

se skupinkou vzdálenějších pozorovatelů a neuvěřitelně rychle zmizel ve tmě. Děti se znovu rozvřeštěly.

„Tobylon, tobylon, tobylon,“ opakovala rychle za sebou Hanička, první bubáková oběť, třásla se, nedokázala ani plakat, brečeli jiní, ani dospělým nebylo lehkou u srdce.

Atmosféra se proměnila.

Bylo třeba zachraňovat vyděšené děti, nikdo se teď nemínil starat o nějakého Ondřeje Kubu, o nějakou Bínovu krávu a o to všechno, možná si někteří i uvědomili, že pravý zloděj právě uprchl.

Náves se vylidnila. Aniž si ho kdokoli všiml, prošel Kuba kolem Haršálka i Bíny. Nikdo ho nezastavil.

Ale nikdo se také neomluvil.

Mezi Kubou a lidmi se rozevřela nepřekonatelná propast odcizení.

* * *

Zmizeli, snad kráčeli po vychladlé stopě k dubu. Kuba na ně v okamžiku zapomněl, objev vlastní neviditelnosti ho potěšil i šokoval.

Situace se obrátila. Opět si ho nikdo nevšiml – ale teď tomu chtěl on sám, našel aktivní způsob obrany. Bylo to úžasné. Tohle byla *také* magie – filmové kouzlo, jehož pomocí se můžete vyhýbat – a vysmívat – nepřítelům. Panebože, je to tady.

Jsem mocný čaroděj! Merline, Xahrugonisasi, Žito, bratře Fauste, jsem jeden z vás! Nejdřív sova a teď... už neposlouchám, už konám, chtělo by to oslavit, proměnit se v láhev vína a vypít se, vzlétnout jako balón k oblakům, mávat křídly a proletět kolem kabiny stratosférického letadla.

Dost.

Rychle se zbavil opojení. Kolem byla tma, šuměly stromy a probíhala štvance. A on v ní hrál – aniž tomu kdo chtěl – první housle. Sólo.

Zaposlouchal se do zvuků lesa, třídil přirozené šumy a snažil se zachytit Tichošlápkovu stopu. Nalezl ji snadno, pronásledovaný tvor byl k smrti vyděšený, zůstával po něm nepříjemný aurální pach strachu.

Kuba se po něm opatrně vydal.

Se zavřenýma očima pomalu kráčel mezi stromy, varovaly ho, snadno se vyhýbal silným kmenům, jen občas se zapletl do slabých větví. Tichošlápkova vůně sílila, stopa zářila silněji a silněji, až přestala být stopou a stala se scénérií.

Lovec otevřel oči.

Byl zpátky u velkého dubu, cítil pod nohama jeho kořeny, prorážející si cestu hlínou a kamením, věděl, že tenhle strom už není neutrální, že přestal naslouchat a je příliš vysoko nad věcí, aby ho mohli využít. Tušil proč.

Ještě několik kroků.

Mláží kolem kmenu bylo pošlapané, několik dní potrvá, než se keře a stromky vzpamatují. A na temném pozadí vrásčité kůry se rýsoval ještě tmavší stín. Dlouhými pažemi objímal dub, tvář přitisknutou do velké pukliny, nohy se ztrácely mezi kořeny.

Kuba odstrčil nízký doubek. Vnímal všechny tvary, noc pro něj neplatila, okolí bylo obrazem nejrůznějších odstínů černé a tmavě šedé barvy. Cítil, že stojí na hranici, oddělující ho jen krůčkem od dosažení cíle, první mety, kterou si před rokem stanovil.

Konečně ho spatří!

Po tak dlouhé cestě. Němě se zasmál.

Potom si všiml, že se temná postava začíná ztrácet.

Jakoby se rozplývala, tenčila a zplošťovala.

Jakoby splývala s dubem.

Ale to přece...

„Ne!“

* * *

Nikdy se toho nezbavil. Lidé Kubu ignorovali, stejně jako si on nevěšmal jich, oddělený od jejich světa silnou zdí, nemohl se vlastně věnovat ničemu jinému, než lesním průzkumům. Přestal s kýmkoliv komunikovat i v práci, za níz dojížděl patnáct kilometrů do nejbližšího města.

Vydědělec. Ale přijal ho les, poštěstilo se mu porozumět síle stromů, filozofii rostlin, pro něž existovala nejasná minulost, konkrétní teď a žádný zítřek, vlna času u nich měla jiný průběh. I smutek a hrůza, čišící z hlíny Hrádku byly důsledkem minulosti.

Trávil na pasece celé dny. Sedával na okraji velikých děr po pařezech, snažil se naslouchat a hledat odpovědi. Dokázal vylovit zbytkovou auru někdejších stromů, s určitostí poznal dubové a bukové jámy, tam v zemi tlely zprerhané a přesekané kořínky. Kolem vyrůstala tráva, jarně jasně zelená, vjemově nicotná, pohlcovala staré zvuky, jen hlína se občas ozvala brnivým pocitem prastarého rodu. Ubíhaly dny, Kuba se stále vzdaloval

původnímu záměru odhalit Ošklivce, znovu se propadl do rádobyvědeckých experimentů, utekl k blouznivému nočnímu posedávání na valech Hrádku, hvězdy tady zářily jasněji a jaksí z větší dálky, bylo to tím, že v okolí panovala nerušená tma, ale Kubovi připadalo, že to dělá samota. A potom přišlo jaro v plné síle, s ním i lítost nad izolací, vyděděnec se toulal po pasece, snažil se sladit své katastrofické myšlení se zděšeným tichem toho místa – oba jsme se stali obětmi lidské proradnosti, já i ty, přírodo tohoto kousku Země, ach my nebozí.

Kubovo vnitřní vidění se s povzdechem odebíralo do světa pokřivených představ. Pokusil se, v jasné chvílce, o návrat mezi lidi, jenže vesničané se nedali, jednou rozdělení, navždy rozdělení. Kdyby to vydržel, pomalu by se vše dalo do pořádku. Ale Kuba byl netrpělivý.

Nechcete mne, vaše chyba. Já nejsem sám.

Mám paseku.

Nemohl vědět o nové aktivitě nočního zloděje, ani o tom, že v očích několika nezaslepených je už díky ní mimo podezření, byl příliš dobře sledován, aby mu mohli přisoudit další útoky na živý inventář obyvatel vesnice. Někdo to nepochopil, tu a tam vlétl do Kubových oken kámen, občas zaklepal policista, aby duchem nepřítomnému muži řekl o dalším anonymním udání.

Paseka.

Jediné místo, kde se cítil bezpečný, vydržel tam sedět až do rána, občasně absence v práci neregistroval. Díky mechanickému plnění úkolů měl naštěstí dobře vybudovanou pozici sice divného, ale dvěstěprocentního pracanta. Nevnímal nic jiného, než stromy a kameny, při občasném záchvatu myšlenkové aktivity už zavrhoval flóru a kasal se, že porozumí horninám. Ale ráznými kroky mířil k hlubokým depresím a totální pasivitě, události posledního půlroku ho přece jen příliš poznamenaly. Na konci téhle cesty se otevírala brána ústavu pro choromyslné.

Potom si v jedné světlé chvílce uvědomil, že je pozorován.

Byl to nepatrně slabý pocit očí v týle, Kuba se ho snažil setřást, nechtěl, aby o něj kdokoliv jevil zájem, ale cizí pohled byl neodbytný.

Necítil ho vždy, jen občas, když sedával na valu nebo procházel po pasece. Věděl, kdy je naprosto sám, a kdy se v jeho okolí vyskytuje cokoliv živého, ale tohle – byť tu a tam – bylo nepříjemné. Vytrhávalo ho to ze světa bolestínských představ a sebelitování. Nespokojenost narůstala pomalu, nenápadně pomalu, až přerostla ve vztek a Kuba použil nově nabytých schopností, aby se neznámým očím postavil.

Větrný podvečer, kdy se hladina rozhořčení přelila do akce, zahnal všechno do teplých pelíšků a čtyř stěn, ty oči tu přesto byly a Kuba za nimi vyrazil. Procházel pasekou, ztrácel je a znovu zachytával, ten někdo neodešel, jak si Kuba přál, někde tu pořád byl, až...

Temný stín, ukrytý za homolí navršené hlíny. Postava bez tváře a detailů, s podivnou aurou.

Tak ne-lidskou.

Kuba vykřikl. Do hlavy se mu vevalila vlna tepla, zadržovaná energie se vydala na zběsilý *blietzkreig*.

Ošklivec.

Proto něho tu vlastně je.

Neznámý tichošlápek, noční zloděj a původce všeho, lidské nenávisti a nepochopení, nových poznatků, znovuzrození a kataleptického spánku rozumu.

Stín zmizel, ale Kuba si to neuvědomil. Topil se v náhlé záplavě myšlenek, uvolněná stavidla spustila naplno, třásl se a sbíral jeden nápad za druhým, odhazoval vzpomínku po vzpomínce, přehrabával se v hromadě neuspořádaných poznatků.

Týden proležel ve vysokých horečkách a další věnoval jen uspořádávání činností. Ztratil dva měsíce spánkem rozumu. Byl tu les a byl tu Tichošlápek, jimž se bylo nutno věnovat, obojímu najednou.

Zpočátku se vyhýbal pasece, chodil po Dubinách i po vzdálenějších lokalitách, hledal Tichošlápkův úkryt. Nevedlo to k ničemu, a tak se jednoho dne na Hrádek vrátil, našel svou nostalgii a prošlé šílenství. Mávl nad nimi rukou, musel si zodpovědět příliš mnoho otázek a nemohl už ztráčet čas.

Už zase viděl nezkreslené obrazy a vnímal otevřenými smysly. Proto si nemohl nevšimnout té jámy.

Byla to díra jako všechny okolní, zbytek po velkém pařezu, zpola zasypaná, něco však na ní Kubu zaráželo. Nebyla to ani tak velikost, jako tvar.

Protáhlý, oválný otvor, hluboký a tmavý, navozující v téhle pohřební krajině jedinou možnou představu.

Hrob.

Zpočátku toho slova použil jako orientačního označení, ale později, když konečně zmapoval celý Hrádek, nabylo mnohem konkrétnějšího významu. To nebyla jen díra po pařezu – i když zcela jasně ucítil jasanové kořínky – byla příliš hluboká a zbytečně protáhlá, jakoby někdejší strom ležel na velkém kameni. Porovnáním vlastního náčrtku s katastrálním výpisem na-

šel Kuba ještě další souvislost – jasan stál v bodě, kde se protínaly pomyslné kružnice, střed jedné ležel ve středu někdejšího hradiště, střed druhé v pomyslném centru lesa Hrádku. Možná to nemělo žádný význam, ale Kuba nechtěl opomínat nic, co by ho mohlo přivést na stopu záhadného Tichošláпка.

Nyní věděl odkud tvor vyšel, věděl, že je opravdu starý a že devastace lesa skutečně probudila něco, co mělo zůstat spát. Teď to pobíhalo po okolí a Kubova skládačka se doplňovala. Začal jít po opravdu horké stopě a umínil si nepřestat, dokud Tichošláпка nedostane.

Ať už si ti blázniví vesničané myslí, co chtějí.

* * *

Teď už uniknout nesměl!

Kuba se vrhl k dubu s rozpaženými pažemi. Jako hrdinové celuloidových grotesek; po jejich způsobu ale také zakopl a padl. A stejně rychle se zvedl a stejně bez následků pokračoval dál. Dvacet kroků, patnáct, deset...

Stát!

Vyděšené zakvílení, tiché a nejisté. Stín, přilepený k dubu, se pohnul. Zvětšil se.

Kuba se usmál.

Teď věděl, kam se Tichošlápek ukrýval, proč se mu nikdy nepodařilo Ošklivce dohonit, proč neznámý tvor pokaždé zmizel.

Splynul se stromy. Ne opticky, jak to dokázal před chvílí Kuba, tohle stvoření bylo opravdu magické a dokázalo do stromu vstoupit.

Za vhodných podmínek.

Strach ho teď zmohl natolik, že se do stromového myšlení nedokázal vcítit – cesta vedla právě tudy, přes soulad vjemů. Jako předtím oba ovládli maličký mozek výra, teď se Tichošlápek pokoušel totéž u stromu – jenže tohle obnášelo mnohem víc, živočich, řízený rozumem je přece jen vhodnější, stromová mysl, kořeny a míza, představovaly složitější a cizí objekt.

Kuba si otřel zpoceně dlaně o kalhoty, vyhrnul si rukávy a pohlédl na tvora, který mezitím vyklouzl z kůry. Byl tmavý, karikatura lidské tváře, protáhlé boltce a úzké rty, rozčuchané nečesané dlouhé vlasy, kostnaté a hubené paže s provazci svalů. Hleděl fosforeskujícíma očima, panenky mě-

nily velikost, na okamžik se rozšířily přes celé bělmo, rychle se pak stáhly do slabého zeleného kroužku kolem černé tečky zornice.

Nehýbal se, nedýchal, skutečně to nebyl lidský tvor, možná stál na hranici mezi faunou a flórou, nejspíš byl něčím opravdu jiným. Magické stvoření z dávných dob. Kuba si – ne poprvé – vzpomněl na hejkaly a upíry, na lesní muže i jiné mytologické bytosti, na lidovou démonologii. Kolika strašidlům dal tento tvor vzniknout?

Jednomu určitě.

Postrachu kraje ve dvacátém století.

* * *

Sezóna začala nezvykle brzo, letní počasí přispěchalo koncem května a chatová oblast ožila. Do kempu přibyli první turisté. Život vesnice to změnilo, vyšla z podzimmně-jarní izolace. A jak se dočasné příbytky pomalu zalidňovaly, rostla i viditelná aktivita neznámého Ošklivce. Vesničané se už naučili hlídat, zamykat (což občas nepomáhalo) a přecházet krádeže mlčením. Ale chataři, kteří o Tichošlápkovi slyšeli při občasných nesezónních návštěvách, a považovali vesnické řeči za příjemné zpestření konverzace, byli šokováni, rozhořčeni a udiveni, když zloděj zasáhl i je. Chaty pro něj nepředstavovaly žádný problém, ani přes pár týdnů přítomnou noční policejní hlídku. Dokázal být tichý a neviditelný.

Na Kubu už podezření nepadalo, nikdo si ho nevyšímal a on netoužil se dělit se svými znalostmi s okolím. Chataři s ním nepromluvili, protože on nekomunikoval s nimi, vesnické vztahy je nezajímaly.

Ale byli podnikavější, útoky na majetek nebrali tak slepě, vyčkávali, než si potvrdili, že se Tichošlápek vrací. Potom ho někdo zahlédl, místní policie nereagovala, tenhle horký brambor byl vhozen do mísy Pachatel neznámý. A tak došlo k nečekané alianci obyvatel oblasti, chataři zmobilizovali i vesničany do domobrany, občanských hlídek, které v noci procházely vesnicí i mezi chatami, vrhali se po každém stínu a pronásledovali všechno, co před nimi uteklo. Řeči babek na návsi se tak rozšířily o zajímavě shakespearovský milenecký pár, přistižený při spíše bocacciovském počínání, bylo potvrzeno pytláctví jinak bezúhonného traktoristy Říhy. A znovu několikrát spatřen tmavý stín, kradoucí se nocí.

Jinak nic.

Situace nabývala na výbušnosti, teď už nešlo o ztracené králíky, slepice nebo konzervy, čert vzal vypáčené petlice. Neznámý zloděj, ta drzá mrcha, otrásal sebevědomím silných jedinců z obou lokalit, byl nebezpečný už pro svou neviditelnost, byl cizí...

Najednou to věděli. Nebylo potřeba, aby nějaký přivandrovalý snílek vykládal v hospodě rozumu. Všeobecné povědomí už nehovořilo O *něm*, ale o *tom*. A červen spěl k prázdninám a dovoleným, obyvatelé rekreační oblasti byli kompletní a všeho schopní.

Jednoho večera si svou připravenost mohli konečně dokázat.

„Viděli jsme to!“ zakřičel na celou hospodu Haršálek, oči mu zářily, byl přece první obětí a teď je poslem tak skvělé zprávy. Za ním vběhl do hospody starší syn doktora Zoubka, osmnáctiletý uživatel chaty svého zaneprázdněného otce, agilní hlídač a teoretik, považující Tichošlápka za ztroskotaného mimozemšťana. Teď vypadal, jako by se s ním setkal – byla to nejspíš pravda, přes celou tvář se mu táhl hluboký šrám.

„Vzalo mě to nečim zpoza stromu, do prdele,“ prohlásil, když mu paní hostinská čistila ránu.

„Je to hned tady mezi vsí a chatama, v tý rokline,“ sypal ze sebe, sykaje bolestí.

Haršálek, vysušený během, do sebe vyklopil čísi pivo. Někdo nabídl druhé.

„A nemůže nám zdrhnout, chlapi.“ zakřičel. „Sleduje to Mládek a dva kluci z kempu, nějaký trempové.“

Všichni na něj zírali s pootevřenými ústy, někdo se pokoušel dát najevo svůj názor, ale Haršálek zařval:

„Tak na co čekáte?!“

Na povel. Najednou se všichni zvedali, Barták, ještě před chvílí zaučující místní burany ekonomice, začal velitelsky vydávat příkazy.

Během několika minut vyrazila první stíhací skupina.

Kuba je pozoroval z okna, vytušil, co se děje a usmíval se.

Takhle ho nikdy nechytí. Tichošlápek je přece pěkně vychytralá potvora, která celý rok nedělala nic jiného, než se vyhýbala lidem a ukrývala se před pronásledovateli. Nenašel jsem ho ani já. A oni... Už vůbec ne.

Ledaže by ho sevřeli ze dvou stran na nějakém neutrálním místě. Někde mezi vesnicí a chatami. Nebo u rybníka. Tam není doma. A ledaže by musel utíkat přes pole nebo přes mokřiny. To by pak možná šlo. Je to tvor z lesa, zoraná půda ho vysiluje. A podmáčená louka je mu – kdo ví proč –

ještě odpornější. Ztrácí v ní jistotu, takhle jsem ho přece málem dostal, jenže se mu podařilo ztratit v dubech na hrázi.

Ale oni ho mohli vidět někde za vsí, ne v chatách, protože odtud by neleželi do vesnice. Takže...

Náhle se zarazil.

Takže oni ho mají!

V hlavě se mu zobrazila plasticky vykreslená topologie kraje. Bylo jediné místo, kde mohli Tichošlápka spatřit – z Dubin přes okraj Hrádku už nechodil, z druhé strany od Švarcoviny výjimečně. A to všechno byly souvislé lesní porosty nebo oblasti prorostlé kořeny. Ztratil by se každému, on lidi cítil, jediné Kuba se k němu mohl přiblížit velice velice blízko – a to znamenalo dvacet, třicet metrů.

A teď byl Ošklivec ve žlebu, jímž kdysi do rybníka přitékala voda z dávno zasypané vodní nádrže pod chatami. Zatraceně dobré místo. Odtud může uniknout kamkoliv, ale Tichošlápek není člověk a tak udělá zásadní chybu.

Vlastně už ji udělal.

Míří tam nahoru, do nejbližšího bezpečného úkrytu, nejbezpečnější možnou cestou. Deset minut.

Na návsi se rozhrčel motor auta, lidé se sbíhali ze všech stran a mizeli ve tmě. Bylo jich opravdu hodně, dost na to, aby otravovali Tichošlápka třeba celou noc. Nepůjde se ukrýt, bude unikat, možná, že to vezme jako výborné pobavení, možná, že bude mít skutečně nahnáno. Ale oni ho nechytí.

A já...

Kuba se už víc nerozmýšlel.

Já musím.

* * *

Stáli proti sobě bez hnutí, člověk přemýšlel jak zaútočit.

Dub je překryl ochranným závěsem lesního ticha, zpomalil čas a těšil se. Ti dva patřili k jeho mládí.

Tichošlápkovy schopnosti dalece převyšovaly člověčí um, nezdálo se vhodné ani změřit fyzické síly, tamten byl mnohem lépe organizován. Tak jak... ksakru, musí být způsob, jak *tohle* porazit. Kuba zvedl ruku, pomalu, jakoby ukazoval, že nenese žádnou zbraň. Podle legendy by pak měl zaútočit dýkou, skrytou v druhé.

Jenže všechno je jinak, pane.

Tichošlápek gesto zopakoval.

Člověk vykročil levou nohou, pravou pomalu přisunul, zůstával natočený, s napřaženou paží. Nevěděl, proč se chová právě takhle, ale nezáleželo na tom. Nějak se chovat musel.

Ošklivec pohyby zrcadlil. Pomalou groteskní chůzí se přiblížili takřka na dosah.

Mám výhodu, napadlo Kubu, bude opakovat všechno.

A udeřil.

Lesní tvor byl rychlejší.

Proklouzli kolem sebe, klouby pěstí se otřely o tváře, Tichošlápek zůstal nehnutě stát, Kuba zavrával. Teď stál zády k dubu on, ale necítil nic, i když na krátký okamžik uvěřil tomu, že mu strom dá sílu.

„Jsem silný, zaříkám tě, jsem jménem svatého Jiří...“ zadrmolil, slova nejsou důležitá, hlavní je pocit, dokážu být neviditelný a dokážu ovládnout ptáka, proč bych nedokázal použít magie k útoku na něj.

Tichošlápek mlčel.

Do dubového ticha pronikly zvuky blížících se honců.

Ale ne!

Je můj, já v něj věřil první a mně nejvíc ublížil, křičela Kubova mysl. Já pro něj trpěl v samotě, mně kvůli němu exkomunikovali z lidského společenství.

Dub pohnul větvemi.

Tichošlápek stále mlčel, nespouštěl z člověka oči.

Já ho musím dostat, i kdyby...

Listí se zachvělo, strom cítil, že těm dvěma dochází čas. Rozhodl se pomoci.

Já...

Suchá větev, odtržená při podzimních silných větrech, se ulomila a spadla.

„Au!“

Tichošlápek se lekl.

Kuba si rozpačitě třel bouli na hlavě, cítil Ošklivcův strach, pronikal k němu jakoby z velké dálky.

„Tohle se nedělá,“ řekl stromu.

Potom pokrčil rameny.

Do všeho jsem spadl vlastně sám. A nebýt toho, nemohl bych dnes rozumět dubu. Nevěděl bych, že to v rámci svých možností udělal vlastně

schválně. A tenhle tady – Tichošlápek jeden – je opravdu jediná bytost, která mi rozumí.

Najednou se mu všechno v hlavě srovnalo do úhledné stavebnice. Věděl, že lesu porozuměl jen proto, že nemohl komunikovat se svým rodem. Tím, že se od něho dobrovolně (a bylo to dobrovolné, lidé ve vesnici nebyli jediní na světě) vzdálil, tím, že ho nenáviděli a dávali to najevo, probuzeným strachem a šílenou touhou vědět, tím vším byl předurčen k poznání lesní magie. Teď už se může vrátit, nezapomene nic z toho, co se naučil. A on se vrátit musí, je člověk.

Patří k lidem.

Tichošlápek to má horší. Měli ho nechat spát, neměli otevírat jasanový hrob.

Už jen proto, že mohli probudit něco mnohem horšího.

Kuba se zasmál a zmobilizoval síly. Tohle přece musí dokázat.

„Nenechám tě být,“ prohlásil. „Přece jen spolu budeme bojovat. Dlužíš mi to. Ale ne teď a ne tady. Nemáme čas.“

Tvor něco řekl, podobalo se to otázce a ševelení listů.

„Jdi na to, kamaráde,“ zašeptal Kuba a otevřel mysl. Splýnula s temnou zelení dubu, pronikla do posledního lístečku, všechna ta historie, kořínky a kořeny, Dubiny a Hrádek, všechno před ním leželo jako na dlani, kdyby chtěl, mohl po kořenech doputovat kamkoliv, třeba až na Kamčatku, navštívit libanonské cedry a rozhlédnout se jejich pocity.

Ale udělal jediné.

Dub souhlasil.

Tichošlápek nejistě prošel kolem Kuby, podezíravě na něj hleděl zelenkavými očima a pak se opatrně dotkl kůry. Dlaň mu do ní zajela jako nůž do másla. Strom znal své a Kuba také, dohromady dokázali vytvořit bytost, myšlenkovou strukturou podobnou Tichošlápkovi a umožnit mu pohodlnou cestu do dřevěného lůna.

Ztratil se ve stromě, Kuba ještě zaslechl jeho nadšený souhlas.

Ne teď a ne tady. Zavolám tě.

To víš.

Stejně tě porazím. Lidé vyhrávají. A já jsem člověk.

Zrušil spojení se stromem, usmál se a rozhlédl kolem. Honci stále ještě bloudí mezi kmeny.

Nejlepší bude jít přes les. Tam se jim ztratím. Z pole stejně nějak bolí nohy.

Vykročil do tmy.

Dub zašvelil listím na rozloučenou a stromově se zasmál.
Věděl své.

(1997)

Jezdec v bouři

I.

Strom padl tak náhle, že řidič nestačil zabrzdit, jen strhnout volant; vůz v prudkém smyku přelétl krajnici a vyoral hlubokou brázdou do promáčené hlíny. Pokračoval dál, rozlámal lískové keře a skončil několik centimetrů před mohutným bukem. Motor několikrát škytl, pak zmlkl docela. Muž za volantem zanádal a uhodil pěstí do palubní desky.

Dívka na sedadle spolujezdce se pokoušela prohlédnout vodní záplavu, stékající po skle.

„Jsi zbytečně nervózní,“ řekla. Vítr venku ohýbal koruny buků a shazoval větévky, bušily do kapoty jako dřevěný déšť. A ten skutečný neustával, řidič se z krátkého výletu k motoru vrátil promočen na kůži. „Prostě počkáme, než se to přežene.“

„Kde? Tady? Ve vymrzlém autě? Prosím tě, nemám náladu na vtipy. Musím sehnat odtah a nějakého mechanika. Ty si jenom vozíš zadek, čumíš z okna, tak kde chceš, ksakru, tady počkat?“

„Támhle,“ ukázala. „Já jen čumím z okna.“

Nahoře ve stráni se dala spíš vytušit než spatřit malá srubová chata. Řidič na sebe znovu natáhl promočený svrchník a vztekle vylezl ven. Dívka se usmála a s mírnou škodolibostí použila mužovy aktovky místo deštníku.

Chata vypadala opuštěně, ale když vyšplhali na svah a vyšli po pěti dřevěných schůdcích na zápraží, zaskřípely veřeje a dveře se pootevřely.

„Přejete si?“

Hlas zaduněl a dívka se stáhlo hrdlo. Vyhlédla zpoza přítelových zad.

„Dobrý den,“ zahučel řidič. „Rozbilo se mi auto. Prší, potřeboval bych pomoci.“

Rozbilo se mi, Potřeboval bych... Dívka vzdechla. Ne, tahle známost asi nebude příliš perspektivní. I když to před měsícem vypadalo jinak.

Muž je beze slova, jen kývnutím hlavy, pozval dál. V přítmí srubu je přivítalo teplo a plameny krbu, podivná vůně a chlupatá černá kočka, která po vetřelcích blýskla očima a zmizela pod schodištěm.

Chvilí si je prohlížel a oni si prohlíželi jeho. Byl vysoký, špatně oholený, hluboké černé oči zářily z bledé tváře, orámované rozčuchanými neostříhanými vlasy. Tvářil se neutrálně, ale dívka cítila, že je na rozpacích. Evidentně překáželi. Najednou se chtěla vrátit, drkotat zuby v prochladém autě a čekat až se setmí, přestane pršet a po dlouhých hodinách vysvitne ranní slunce. Její přítel se bez ptaní usadil do křesla u krbu, promočený svrchník pověsil přes opěradlo a natáhl nohy k plamenům.

„Inženýr Limeš,“ představil se.

Hostitel přehrábl hořící polena. Plameny mu ozářily tvář a dívka si všimla, že vůbec nevypadá sešle, jak by vypadal tulák a odpad společnosti. Ne, ta tvář byla vyrovnaná a plná síly. Tenhle muž byl jistě dobrovolný poustevník, možná malíř (nevzpomínala si, že by někdy nějakého viděla, ale připadalo jí, že takhle nějak by měli mistři štětce vypadat), možná někdo, jehož spláchly dějiny. Sledovala jeho kočičí pohyby, když se natáhl pro další březové poleno.

Otevřel ústa, aby odpověděl, ale jméno zaniklo v náhlém rachotu hromu. Venku z ničeho nic propukla bouře, mohutná a silná, nezkcrocená bouře, jakých tady na Vysočině bývá každé léto nespočet.

Jenže nebylo léto.

„Julie Hlavsová. Moje snoubenka.“

Muž se narovnal a pohlédl jí do očí. Uhnula, protože...

Protože sama nevěděla proč. V tom pohledu bylo něco, co jí pronikalo hluboko do myšlenek, něco, co v ní probouzelo zvláštní pocity.

„Přespat můžete nahoře,“ řekl hostitel a ukázal na dřevěné schodiště. „Je tam zatopeno.“

Černá kočka pomalu sešla po schodech a oťřela se svému pánovi o nohy. Sklonil se, aby ji podrbal za ušima, něco zašeptal a kočka zvedla hlavu, aby si prohlédla Julii.

Zamňoukala.

V noci se Julie zvedla z tvrdé postele a sešla do haly, Limeš nepříjemně chrápal. Tak hlasitě, že chvílemi přehlušoval i bouři. Sedla si ke krbu, přitáhla kolena k bradě a pozorovala dohořívající polena.

„Je vám zima?“

Trhla sebou.

Stál u okna a hleděl přes zvlňené sklo ven. Neotočil se. Julie si stáhla košili přes kolena.

„Je mi líto, že jsme vás vyrušili.“

„Mě?“

„Chtěl jste přece někam jít. Nebo ne?“

Zasmál se, krátce a mrazivě.

„Na tom nezáleží.“

Odrhl pohled od okna a otočil se k dívce. Tentokrát vydržela. Přistoupil ke krbu, aby prohrábl uhlíky. Zčernalá polena vzplanula a muž si sedl k Julii na kožešinu.

„Ano, chtěl jsem odejít.“

„Proč jste tedy neodešel?“ nespouštěla z něj zrak. Přitahoval ji. Nejenom jen jako drsný a neuhlazený Limešův protějšek.

„Protože jste se tu objevila vy.“

Přivřela oči a usmála se. Ne, vůbec to neznělo naivně, ani vulgárně. On prostě jen řekl, co si myslel.

„Není to trochu malý důvod?“

„Pro mě není žádný důvod malý.“

„Je mi zima.“

Natáhl se pro přehoz na křesle. Položil ho Julii přes záda a dívka si přisedla blíž. Dotýkala se ho loktem a hleděla do skomírajících plamínek.

„Myslím, že jsem ráda, že jste neodešel,“ zašeptala po chvíli. Po zádech jí přeběhl mráz vzrušení. Objal ji okolo ramen a Julie se k němu přitiskla, cítila silné svaly a tělo nabitě energií.

„Vždycky dostaneš to, po čem toužíš?“ zeptala se, když jí vjel prsty do vlasů.

„Většinou.“

Začala ho zuřivě líbat, strhla ho na sebe a on pokračoval. Bylo to divoké, vybuchující ve vášnivých stenech, nekonečné a silné jako bouře.

Černá kočka to všechno pozorovala ze svého pelíšku pod schody.